

Κebekus και Αριστοφάνης

Δύο κωμικοί μιλούν για την καταπίεση των γυναικών. Είναι κατά κάποιον τρόπο παρόμοιοι όσον αφορά την επιλογή των λέξεων και την επιχειρηματολογία. Αλλά ανάμεσά τους υπάρχει ένα χρονικό κενό 2.500 ετών. Και όμως, Ο αναγνώστης δεν το αντιλαμβάνεται. Αυτό δεν είναι ένα πρόβλημα;

Κωνσταντίνος Καρράς
Στουτγάρδη, 3.12.21

Στο νέο της βιβλίο "ES KANN NUR EINE GEBEN" (Μπορεί να υπάρχει μόνο μία), η κωμικός Carolin Kebekus προτείνει στις σημερινές γυναίκες να διαβάσουν το έργο "ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ" του επίσης κωμικού Αριστοφάνη.

Στην ελληνική κωμωδία "Λυσιστράτη", οι γυναίκες της Αθήνας και της Σπάρτης αναπτύσσουν ένα σχέδιο για τον τερματισμό του εικοσαετούς Πελοποννησιακού Πολέμου: Καταφεύγουν στο ισχυρότερο όπλο τους. Αρνούνται να ενδώσουν στους συζύγους τους μέχρι οι τελευταίοι να κάνουν ειρήνη.

Ο λεγόμενος Πελοποννησιακός Πόλεμος που ξεκίνησε το 431 π.Χ. τερματίστηκε τελικά το 404 π.Χ. Αλλά ένας άλλος "πόλεμος", δηλαδή η μάχη μεταξύ των φύλων, δυστυχώς συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Οι σχέσεις μεταξύ γυναικών και ανδρών και οι συνθήκες στην κοινωνία - ποιος είναι υπεύθυνος; Ποιος τυλίγει τα παιδιά; Ποιος κερδίζει τα χρήματα; Ποιος ασχολείται με την πολιτική; - καθορίζονται και υπαγορεύονται μετά την κατάργηση της μινωικής μητριαρχίας στην Κρήτη, τον 12ο αιώνα π.Χ.. μόνο από τους άνδρες Με άλλα λόγια, πατριαρχικά. Έτσι, δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι σήμερα οι γυναίκες κερδίζουν 19% λιγότερα από τους άνδρες συναδέλφους τους και οι συντάξεις τους είναι το 57% αυτών των ανδρών. Φυσικά, οι διαφορές αυτές εξηγούνται από τις χαμηλές αξίες θέσεις εργασίας των γυναικών. Αλλά γιατί οι εργασίες όπως: η ανατροφή των παιδιών, η οικιακή εργασία και η νοσηλεία, αξιολογούνται χαμηλότερα από πχ. την εργασία των δασκάλων, των γιατρών, των τραπεζικών και των δικηγόρων; Και πάνω απ' όλα, πώς εκτιμάται η εγκυμοσύνη και η απόκτηση παιδιών; Δεν πρέπει να επανεξετάσουμε το σύστημα αξιολόγησης της απόδοσής μας;

Επίσης, οι γυναίκες εκπροσωπούνται λιγότερο από τους άνδρες στα διοικητικά συμβούλια των εταιρειών, στα υψηλά αξιώματα των εκκλησιών, ακόμη και στις καρναβαλικές συνεδρίες. Πολλά τέτοια παραδείγματα υπάρχουν στο βιβλίο της

Kebekus. Και αυτή δεν μένει μόνο στην κριτική. Αντιδρά. Φεύγοντας από την Καθολική Εκκλησία, για παράδειγμα.

Η Kebekus προτείνει επίσης λύσεις στους αναγνώστες.

Η ιστορία της Λυσιστράτης είναι όμορφη και διασκεδαστική, αλλά όλοι γνωρίζουν ότι κάτι τέτοιο είναι μη ρεαλιστικό. Αλλά οι σημερινές γυναίκες, σε αντίθεση με τις γυναίκες της αρχαιότητας, έχουν ένα επιπλέον όπλο. Έχουν δικαίωμα ψήφου. "Εμείς οι γυναίκες αποτελούμε το 51% του πληθυσμού. Αν ενεργήσουμε αλληλέγγυα, θα έχουμε εξαλείψει όλες τις άδικες ανισότητες", λέει η πιο γνωστή φεμινίστρια της Γερμανίας Alice Schwarzer. Να ενωθούν όλες οι γυναίκες; Και αυτό μου φαίνεται επίσης μη ρεαλιστικό. Αλλά γιατί μόνο οι γυναίκες πρέπει να λύσουν το πρόβλημα της ισότητας; Οι άνδρες δεν το δημιούργησαν; Δεν θα ήταν επίσης καθήκον τους να το λύσουν; Θεωρητικά, ναι. Αλλά αυτή η ανισότητα δεν σημαίνει περισσότερη δύναμη για τους άνδρες. Και ποιος, για όνομα του Θεού, παραιτείται οικειοθελώς από την εξουσία του; Αυτό δεν έχει συμβεί ποτέ στην ιστορία της ανθρωπότητας. Όταν έθεσα υποψηφιότητα για το δημοτικό συμβούλιο της Στουτγάρδης, το σύνθημά μου ήταν: Τα ανθρώπινα δικαιώματα δεν χαρίζονται. Πάντα αποκτούνται με αγώνες.

Και στην προκείμενη περίπτωση για να κερδηθεί ο αγώνας, πρέπει να γνωρίζουμε ποιος πολεμάει ποιον. Ποιοι είναι οι άνδρες και ποιες οι γυναίκες; Οι άνδρες δεν είναι οι πατέρες μας; Και οι γυναίκες δεν είναι οι μητέρες μας; Και φυσικά είναι. Άρα το όλο θέμα είναι μια οικογενειακή υπόθεση. Οι γιοι και οι κόρες συζητούν με τους πατέρες τους και υπερασπίζονται τα δικαιώματα των μητέρων τους.

Και κάπως έτσι θα μπορούσε να ξεκινήσει μια συζήτηση: Μπαμπά, γιατί κερδίζεις περισσότερα από τη μαμά; Ή: Μπαμπά, γιατί η σύνταξή σου είναι διπλάσια από τη σύνταξη της μαμάς;

Και αν ο πατέρας προβάλλει το επιχείρημα της "εργασίας υψηλότερης αξίας" και, επιπλέον, ότι έχει κάνει τα πάντα σωστά και νόμιμα, τότε είναι βαθιά ριζωμένος στο πατριαρχικό σύστημα. Σίγουρα είναι νομοταγής άνθρωπος. Αλλά ο πατέρας δεν έχει καταλάβει ότι ο νόμος δεν είναι οπωσδήποτε και ηθικός. Μόνο όταν καταφέρει και το καταλάβει αυτό, έχει την ευκαιρία να γίνει ένας καλός πατέρας. Διαφορετικά, θα παραμείνει όλο τον καιρό "καταπιεστής της μητέρας". Αλλά ευτυχώς δεν είναι όλοι οι πατέρες έτσι. Για παράδειγμα. Ούτε ο Φάμπιο, ούτε ο Στέφεν.

Κωνσταντίνος Καρράς, θαυμαστής του Αριστοφάνη